

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

w sprawie P. B.

skazanego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 14 § 1 kk; 178 a § 4 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 17 stycznia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 maja 2013 r

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 22 stycznia 2013 r.,

1. oddala kasację obrońcy skazanego P. B. jako oczywiście bezzasadną;

2. zwalnia skazanego P. B. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 17 maja 2013 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 stycznia 2013 r., wydany w sprawie III K .../11 – którym P. B. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, a także za przestępstwo zakwalifikowane z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności – w ten sposób, że obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178 § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk do roku i karę łączną do dwóch lat, utrzymując ten wyrok w mocy w pozostałej części.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego P. B. wniósł jego obrońca i – zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. 1) art. 4, 5 § 2, 6 i 7 kpk poprzez pominięcie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego – zeznań świadka S. R. oraz wyjaśnień współoskarżonego W. O., co do tego kto kierował samochodem, 2) art. 366 § 1 kpk przez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności mających zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, 3) art. 2 § 1 pkt 1 i oraz § 2 kpk poprzez błędną akceptację ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i utrzymanie w mocy zaskarżonego apelacją wyroku – wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego P. B. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany P. B. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk, wobec jego aktualnej sytuacji majątkowej i skrajnie ograniczonej możliwości uzyskiwania dochodów.

Oceniając zasadność kasacji obrońcy skazanego, przede wszystkim trzeba zwrócić uwagę na to, że pomimo deklaracji jej autora, że zaskarża wyrok Sądu odwoławczego „w całości”, to z treści zarzutów i uzasadnienia wynika jednoznacznie, że kasacja dotyczy tego wyroku tylko jeżeli chodzi o skazanie za czyn zakwalifikowany z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 244 kk. Z uzasadnienia tej kasacji ponadto wynika (s. 4-6), że obrońca, w istocie, zarzuca jedynie naruszenie art. 7 kpk wobec błędnej oceny zeznań świadka R. i wyjaśnień współoskarżonego O. oraz naruszenie art. 5 § 2 kpk wobec rozstrzygnięcia wątpliwości wynikających z przeprowadzenia tych dwóch dowodów, na niekorzyść oskarżonego.

Tymczasem, staranna lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego prowadzi do ustalenia, że Sąd ten nie ograniczył się do akceptacji stanowiska Sądu Rejonowego ze wskazaniem przekonującej za tym argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu orzeczenia tego Sądu, lecz, w pełnym zakresie, z właściwą

argumentacją, dokonał analizy i oceny dowodów, które pozwalały ustalić, że to P. B., będąc w stanie nietrzeźwości, prowadził samochód. Dotyczy to przede wszystkim zeznań świadka R. i wyjaśnień współoskarżonego O. (s. 8 - 11 uzasadnienia SO), ale i zeznań pozostałych świadków, które Sądy obu instancji miały na uwadze. W żadnym wypadku, także w tym zakresie, Sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszenia przepisów art. 2 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 kpk, jak i art. 5 § 2 kpk, gdyż w rzeczywistości w sprawie tej nie zostały ujawnione „nie dające się usunąć” wątpliwości, a zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który można by odczytać z zarzutu 1a i 1b kasacji, byłby wręcz niedopuszczalny, gdy Sąd Okręgowy nie dokonywał ustaleń, a ustalenia Sądu Rejonowego słusznie uznał za trafne.

Zatem, skoro Sąd Okręgowy, w uzasadnieniu swego orzeczenia, odniósł się, zgodnie z wymogiem określonym w art. 433 § 2 kpk, do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy i w sposób wymagany przez art. 457 § 3 kpk, to kasację obrońcy wniesioną w tej sprawie należało oddalić, uznając ją za oczywiście bezzasadną.